

Nevoia de lumină

Scena petrecută în Ierihon, avându-i ca protagoniști pe Isus și pe fiul lui Timeu, este tulburătoare. Animație, tensiune, un dialog scurt, și un punct culminant divin. Totul condensat, limpede și... eficient. Dar să ne apropiem de imaginile oferite de evangheliști.

Isus traversa pentru ultima oară Ierihonul, în drumul Său spre ceea ce avea să devină Golgota mântuirii noastre. O ultimă șansă pentru Bartimeu, acest bărbat lipsit de vedere, nevoit să cerșească pentru a supraviețui. El „...ședea jos lângă drum și cerea de milă” (Marcu 10:46).

La auzul trecerii lui Isus, care era însoțit de ucenici și „o mare mulțime de oameni”, Bartimeu a început să strige: „Isuse, fiul lui David, ai milă de mine!” Insistența sa a învins împotrivirea celor din jur, căci Isus S-a oprit și a zis: „Chemați-l!”

Dramatismul crește când omul care apela la mila oamenilor ajunge la mila lui Dumnezeu. „Ce vrei să-ți fac?” l-a întrebat Isus. Moment tensionat. Omul care cerșea, bucurându-se de fiecare bănuț aruncat la picioarele lui, trebuia să răspundă la întrebare.

Auzise de Isus și de minunile Lui. Ar fi putut să spună: „Isuse, Tu care ai înmulțit pâinile și peștii, pune aici, lângă bănuții aceștia de aramă, o pungă de bani de aur. Sau o ladă cu bani. Știu că tu poți!” Dar el își cunoștea bine nevoia și a cerut în consecință: „Rabuni, să capăt vederea” (v. 51).

Isus se oferise să-i răspundă unei cereri și i-a răspuns: „Du-te, credința ta te-a mântuit” (v. 52). Iar cel ce-ar fi putut să ceară orice, a primit ceea ce a cerut. Nu un ban, nu o pungă, ci lumină. Pentru a-și câștiga singur banii.

Dincolo de bucuria plină de admirație pe care ne-o oferă această scenă, rămâne subiectul de meditație: Ce răspundem atunci când ni se pune întrebarea ca lui Bartimeu? Pentru că de cele mai multe ori cerem un bănuț. Sau doi. Sau... mai mulți.

Mulți oameni trăiesc în întuneric. Alții într-o lumină iluzorie. Câți înțeleg, însă, nevoia de lumină? Sau de înțelepciune, pe care suntem îndemnați de Cuvânt să o cerem și ne va fi dată. Ne-am obișnuit să cerem de la Dumnezeu lucruri pe care le putem obține cu ceea ce ne-a dat deja: sănătate, inteligență etc.

Să ne cunoaștem bine nevoile reale și... prioritare. Și să cerem cu îndrăzneală. Crezând. Pentru că suntem în posesia unui cec semnat în alb: „Ce vrei să-ți fac?”

SIMION FELIX MARȚIAN

Luminează, cum îți e menirea

Adesea ruga ta e doar tăcere căci vorbele stau înghețate-n piept. Când vrei să le rostești, nu ai putere să le pronunți, chiar de ești înțelept.

Și taci, și-i liniște în odăiță iar lumânarea pâlpaie sfios. Tu o privești și-ți bate drept în față lumina ei - ce lucru prețios!

Privind-o îndelung, te simți nevrednic de-a fi copilul Celui Prea Înalt, căci viața ta e-un abur foarte mic; a fost cândva un foc ce-a luminat.

Ai ars atunci atâta de puternic că mistui ai în cale orice rău. În dragoste de stăruiai temeinic n-ai fi ajuns să ai în suflet hău.

Curând te-ai depărtat tu de Lumină, de Adevăr și Viața din belșug iar răutatea lumii ce-nvenină țî-a pus pe ambii umeri greu jug.

Căci ai crezut că se poate și altfel trăi - în umbră - nici negru, nici alb. Îndepărtându-te de El tu, astfel, țî-ai murdărit veșmântul ce-a fost dalb...

Pe masă lumânarea nu mai arde. S-a stins... iar tu tresari și te ridici. Un tremur rece în trup îți pătrunde și te gândești: „Ce noapte e aici!”

E-un întuneric tainic și de-afară luna trimite prafuri de argint. Și tu deschizi grăbit a ta fereastră să vezi lucirea ei din cer venind.

Și iarăși te cuprinde-n suflet dorul de-a fi lumină cum ai fost odat' și ochii țî-i îndrepti spre Salvatorul și plângi. Suspinul și al tău oftat

El le adună-n palma-I părintească iar urma lor o șterge de pe-obraz. De sus îți picură pace cerească să-ți liniștească sufletu-n necaz.

Căci El te vrea să strălucești în noapte, să fii lumină ca la început. Prin viața ta trăită în dreptate s-arăți că îi ești fiu, de El născut.

Deci luminează cum îți e menirea; fii, dar, o torță înspre cerul sfânt!

CRISTINA MAGDALENA FRÂNCU